

Obsah tohoto čísla:

	strana:
Úvodník	1
Recenze	3
Příběhy	4
Divoký nápad	11
Luštění	14
Tip na výlet	25
Komiks	26

Redakce časopisu:

Kristina Barth (Kristi), Marek Ekrt (Marek), Matouš Fiala (Matouš), Hynek Hána (Hynek), Marek Hlaváček (Mára), Adriena Kisilová (Adri), Kryštof Krutiš (Krýša), Michal Krupka (Michal), Daniel Mojžíš (Dáda), Viktoria Ostapčuk (Viky), Ela Posodová (Ela), Róza Posoldová (Róza), Martin Skála (Martin), Ondřej Skála (Ondra), Noemi Veselá (Noemi)

Obálku nakreslila Diana 9.A

Komiks na zadní straně vytvořil Marek

ÚVODNÍK

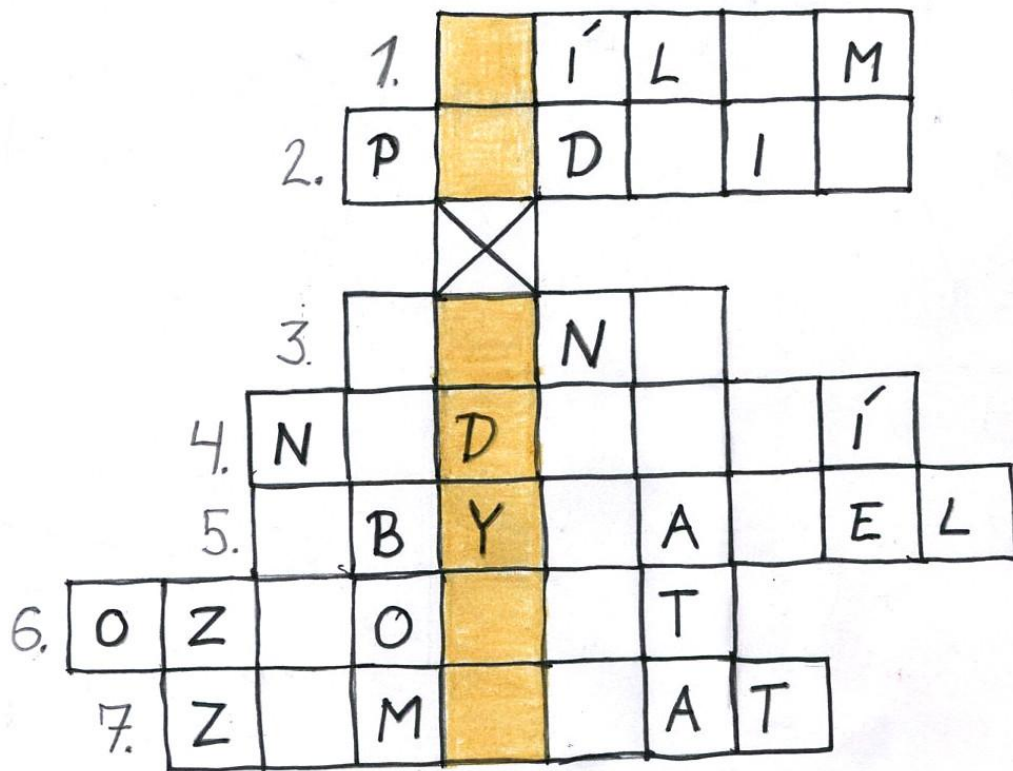
Milí čtenáři časopisu Tonda,

v tomto čísle jsou jako vždy příběhy, luštění, bludiště, několik recenzí a komiks. Celý časopis budou doprovázet hezké autorské ilustrace. A jaký bude název čísla 29?

Vyluštěte křížovku a vše zjistíte!

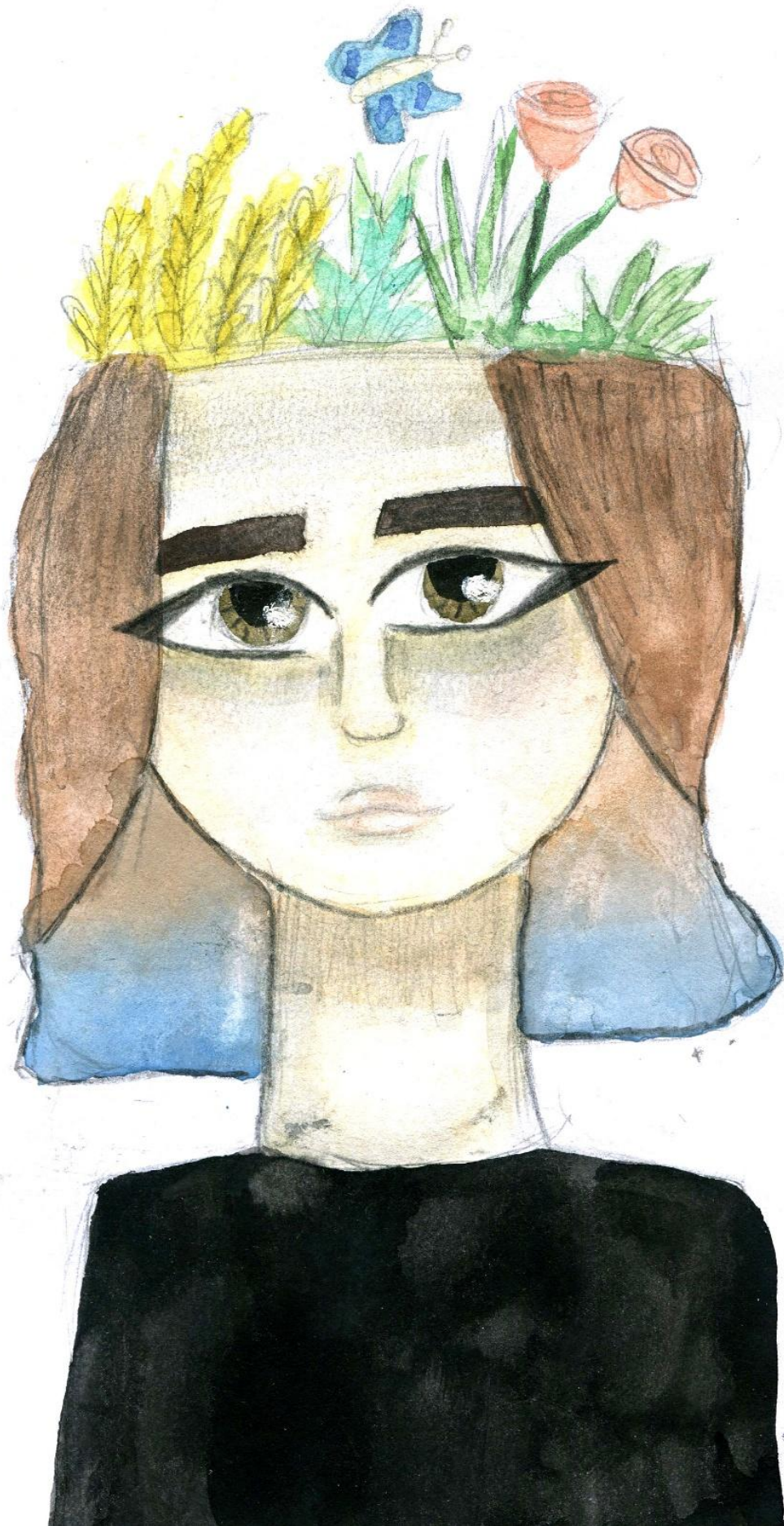
HODNĚ ŠTĚSTÍ V LUŠTĚNÍ A PŘÍJEMNÉ ČTENÍ!

Za redakční radu Martin

1. Závodní auta projíždějí...
4. ... je velké STOP pro vlaky.
5. Vyjmenované slovo...
6. „Na vánoce musíme ...“
7. Byt se musí pečlivě ...

Sofia 5.A

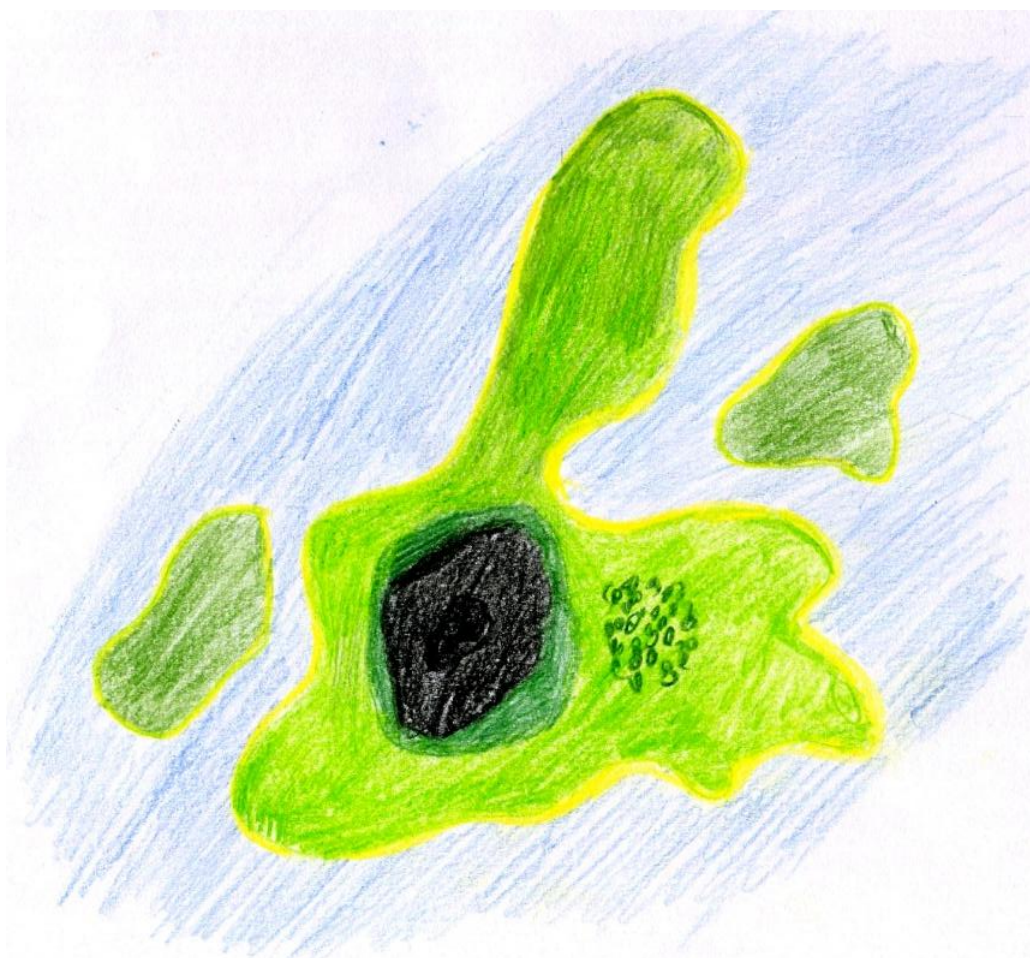
Recenze na hru WorldBox

Jedná se o hru v sandbox stylu (sandboxové hry jsou hry s pokusy, kde můžete poskládat např. různé typy chemických látek a čekat reakci), ve které jde o budování svého vlastního světa. Můžete zde pokládat různé druhy povrchu včetně moří a oceánů. Svět je vidět ve 2D shora jako třeba na mapě světa.

Z menu si lze vybrat také jednotlivé postavy - například elfy, trolly či bandity. Po umístění do hry začnou stavět své vlastní vesnice a budovat říši. Postupem času se jejich říše zdokonaluje. Hra nemá jasný konec - vaše říše se může zdokonalovat, dokud na ní budete pracovat (dokud postavám nedojde místo na stavění). Ve hře jde ovládat i politika. Máte tu na výběr z různých příkazů - například, aby království uzavřela mír nebo naopak začala válku či třeba aby přerušila spojení.

Hra je dostupná v obchodu Play nebo App store. Lze ji hrát zdarma, nebo v placené verzi. V placené verzi máte větší výběr postav a různých zvláštních bloků. Zároveň se vám otevře možnost ukládání neomezeného počtu světů oproti standardnímu jednomu místu.

Hra je vhodná třeba na cestu vlakem nebo na dlouhé chvíle.

Martin

Být kočkou

Ahoj, já jsem Viky, je mi 14 let. Jednou jsem přemýšlela, jaké by to bylo, kdybych byla kočkou. Zajímalo mě, jak by mi chutnaly myši nebo k čemu kočky používají ocas. Přemýšlela jsem strašně dlouho.

O prázdninách jsme s mamkou jeli na chalupu. Když byl večer, šla jsem na zahradu a tam jsem potkala černou kočku. Viděla jsem, jak jde ke stromu. Napjatě jsem šla za ní. A pak jsem viděla, jak leze do stromu. Najednou mě zavolala máma, a když jsem se otočila zpátky, černá kočka zmizela. K večeri jsme měli krupicovou kaši. Je mezi mými nejoblíbenějšími jídly. Pak jsem šla do svého pokoje spát.

Ráno jsem se vzbudila jako první. Sešla jsem dolů do kuchyně a tam jsem zjistila, že je čtvrt na osm. Vyběhla jsem ven, kde jsem chodila bosa po rose. Byla mi strašná zima. Přiblížila jsem se ke starému dubu, u kterého jsem viděla černou kočku. V hlavě mi došlo: „To je ta černá kočka, co jsem viděla včera v noci!“ Dřepla jsem si k ní a pohladila jsem si ji.

V tu chvíli bylo všechno velké. Najednou na mě promluvila ta černá kočka: „Ahoj, já jsem Lili. Jsem kouzelná kočka.“ Byla jsem v šoku! Došlo mi, že jí rozumím. Řekla jsem: „Já jsem Viky, proč je všechno tak velké?“ „Protože jsi taky kočka.“ „Jestli chceš, vezmu tě ke mně domů.“ „Tak jo,“ řekla jsem. „Tak pojď za mnou.“

Černá kočka vlezla do starého dubu. Šla jsem za ní. Najednou jsem viděla obývací. Lili řekla: „Viky, tohle je můj dům, tady žiji.“ „Posaď se, Viky.“ Lili se posadila vedle mě a z malé knihovničky vytáhla tlustou knihu o kočkách. Když ji otevřela, viděla jsem fotky koček, které měly různé barvy. Lili mi dala na klín knihu a řekla: „Klidně si ji prohlédni, já ti udělám čaj.“ Zatímco Lili vařila čaj, prohlížela jsem si knihu. Viděla jsem tam obrázek. Na něm byla kočka a vedle ní stal člověk, kterému vycházela z pusy bublina – v ní bylo napsáno: „Neviděli jste kočku Micí? Nemůžu ji najít.“ V bublině u hlavy kočky byly otazníky.

„Lili, proč jsou u té kočky otazníky?“ „Protože kočky nerozumí lidské řeči,“ řekla Lili. „Aha, a proč jim nerozumíme?“ „No, my jsme kočky a lidi jsou lidi, my jim nerozumíme a lidi nám taky nerozumí.“ Prohlížela jsem si knihu dál. Když jsem byla na straně 25, Lili přišla s čajem a sušenkami.

„Dej si,“ řekla Lili. Vzala jsem si jednu sušenku a kousla do ní. Najednou jsem zjistila, že je v ní něco tvrdého. „Co to je, Lili?“ „To jsou kočičí granule,“ řekla Lili. Opatrně jsem do toho kousla znovu. „Ty granule jsou dobré,“ řekla jsem.

„Tak co, Viky, líbí se ta kniha?“ „Jo, je krásná. Lili, jak vlastně žiješ?“ „No, víš, Viky, my kočky to máme ještě těžší, než to vypadá, my totiž například vidíme úplně jinak.“ „A jak tedy vidíte?“ zeptala jsem se jí. Lili něco řekla a najednou jsem viděla černobíle. Byla jsem úplně zmatená. Když jsem si na to zvykla, zeptala jsem se: „A jak ty lidi slyšíte?“ „Slyšíme je tak, jakoby říkali nějaké nesmysly.“ Trochu jsem se zamyslela. „Takže kdybych na tebe mluvila jako člověk, tak bys mi nerozuměla?“ „No jistě, že ne!“

„Lili, můžu se zeptat?“ „Jo, klidně.“ „Máš rodiče, nebo jsi samotná?“ „No, víš, jak jsi viděla ty fotky v té knize? To je moje rodina a už je to 10 let, co zemřeli.“ Když jsme o tom mluvily, byla Lili smutná.

Vyšla ven a vylezla nahoru po stromě. Opatrně jsem lezla za ní. Lili vylezla do koruny stromu. Dala svoji packu na větev a najednou se objevila dvířka. Pak řekla něco, co znělo jako „la fu la“. Dveře se otevřely a Lili vlezla dovnitř. Já za ní.

Najednou byla tma. Zakřičela jsem: „Lili, proč je všude tma!“ „Protože teď uvidíš, co jí normální kočky.“ „Takže budeme lovit myši?“ „Ano, Viky.“

Začalo mi být špatně. Lili někam skočila a pak se vrátila s myší v puse. „Viky, taky tě to naučím, ale nejdřív tu myš musíš ochutnat,“ řekla Lili. Vůbec se mi do toho nechtělo, ale pak jsem do ní kousla. Když jsem polkla, připustila jsem: „Mňam, to je docela dobré!“ Snědla jsem ještě kousek. Nakonec jsem ji snědla celou.

Lili řekla: „Pojď za mnou! Naučím tě to.“ „Ale jak? Všude je tma a skoro nic nevidím.“ „Neboj, Viky, zvykneš si, kočky ve tmě vidí mnohem líp než lidi. Za chvíli ti budou svítit oči a budeš vidět, jako kdyby svítilo slunce,“ řekla v klidu Lili. „Ale mně ty oči ještě nesvítí jako tobě,“ řekla jsem nervózně. Lili zase něco pověděla a najednou jsem viděla jako ostříž. Opravdu to vypadalo, jako by svítilo slunce. „Tak jo, teď ti ukážu, jak se loví myši.“

Lili zase někam šla. Tentokrát jsem šla za ní. Najednou se Lili zastavila. Stála jako socha, ani se nehýbala. Stála v pozoru. Najednou jsem viděla něco se hýbat v trávě. Byla to myš. Lili se vymrštila a skočila po ní. Když se na mě otočila, měla v puse myš. „A teď ty, Viky, zkus to.“ Těšila jsem se na lovení. Ale když jsem to zkusila, vůbec mi to nešlo. Ani na druhý a třetí pokus.

„Ach jo, Viky, vždyť jsi mě viděla.“ „Pojď za mnou, ukážu ti to,“ řekla Lili divným hlasem. „Najdi myš, pak ti ukážu, jak ji ulovit.“ Šla jsem hledat myš. Chvíli mi to trvalo, ale pak jsem ji našla. V tu chvíli jsem si připadala jako na opravdovém lovu. Nikdy jsem takhle nelovila. Ale teď? Zkousím to poprvé. Jenom v kočičím světě...

Lili byla za mnou. Chvíli koukala na myš a pak po ní skočila. Nakonec ji neulovila, ale pustila. „Proč jsi ji neulovila?“ „Protože už jsem jednu měla.“ „A teď jsi na řadě ty“ řekla Lili. „Nejprve ji musíš najít. Pak se připravíš na skok.“ „Skočíš ve správné chvíli. Ta správná chvíle je, když se na tebe nekouká,“ řekla Lili přísně. „Teď jsem ti řekla postup, takže už víš, jak na to.“

Šla jsem do toho. Našla jsem myš. Připravila se na skok. A pak... „Mám ji v puse!“ zařvala jsem nadšeně. Vrátila jsem se k Lili. Dala jsem myš před ní a zeptala se. „Lili, co budeme dělat teď?“ „Sněz tu myš a půjdeme ven,“ řekla Lili. Hned jsem se do ní pustila, protože ta myš byla strašně dobrá. Lili si taky trochu dala. Po jídle jsme šli ven.

Venku jsem Lili řekla, že už nechci být kočkou. Že chci být zase člověkem. Sama o samotě jsem byla smutná. To dobrodružství, které jsem s Lili zažila, bylo krásné. Ale stýskalo se mi po mámě a tátovi. V tu chvíli jsem se zamyslela, co asi dělala máma přes celý den.

„Lili, ty tady bydlíš už navždycky?“ „Jo, budu tady bydlet ještě kolem sta let.“ Pak Lili řekla kouzelné slovo. Znělo to jako **“angala”**. Najednou jsem byla člověk. Byla jsem smutná, ale Lili řekla: „Až sem pojedeš příště, budu tady zas, a můžeš si zase zkusit být kočkou.“ Tohle mi zvedlo náladu.

Pak jsem běžela k domu a zařvala: „Ahoj Lili!“ V poslední chvíli jsem slyšela, jak Lili volá: „Pa pá, Viky.“

Když jsem si lehla v pokoji na postel, přemýšlela jsem, jestli je lepší být kočkou, nebo člověkem. Napadlo mě, že to bylo vážně dobrodružné, ale chci zůstat člověkem.

Viky a Róza

Co kdyby

Kluk Pepík byl obyčejný chlapec. Žil s mámou v chaloupce a byli tam šťastní.

Ale těžkou hlavu mu dělala jedna věc, a tou byla smůla. Z toho byl velice smutný. Stávalo se mu, že zakopl o kámen, a měl ruku v sádře, šel na oběd a rozbil vázu na stole, spadl do rybníka... a tak dále. Moc si přál, aby se s tím něco stalo. Svěřil se s trápením i mámě, ale ta si taky nevěděla rady.

Jednou takhle ležel v posteli a lámal si se svou smůlou hlavu. Najednou se před ním objevil čaroděj. Pepa se moc vylekal a s úžasem na čaroděje zíral. Čaroděj mu povídá: „Ahoj Pepo.“ „Dobrý den,“ odpoví Pepa. „Jsi ten kluk, co má takovou smůlu?“ „Ano,“ odpověděl Pepa, „jak to víte?“ „No víš, já jsem kouzelná bytost. Něco jako čaroděj. Jsem tu kvůli tvé smůle.“ Pepa tomu nemohl věřit. Vždyť teď mluví s čarodějem! „Mám pro tebe návrh. Můžu tě vzít do země Co kdyby.“ Pepa to jméno už někde slyšel, ale nic víc ho nenapadlo. Na chvíli zaváhal: „Musím se ale zeptat, proč tam jedeme.“ Čaroděj na to: „Souvisí to s tou smůlou. Ale o tom až na místě.“ Nakonec Pepa souhlasil.

Najednou se před Pepou a čarodějem objevila brána do časoprostoru a čaroděj se zeptal: „Tak jdeme?“ Pepa vkročil do časoprostoru. Když tam vstoupil, měl velmi divný pocit, jako kdyby byl lehký jako pírko a rozteklý jako voda. Byl to úžasný pocit, jako by se všechny vzpomínky najednou proměnily ve velmi příjemné. Čaroděj řekl: „To byl úvod do země Co kdyby.“ „Ten pocit je skvělý,“ rozplýval se Pepa. Všechny vzpomínky byly nádherné. „Každému člověku, kterého něco velmi tíží, se v časoprostoru ukáže to, co by chtěl vidět,“ vysvětlil čaroděj.

„Pepo, teď jsme se ocitli ve tvé minulosti, která je právě zastavená. A ty si rozmysli, jestli budeš chtít něco v ní změnit.“ „No, nevím,“ řekl Pepa. „Tak já ji pustím, a kdybys něco viděl, řekni,“ pokračoval čaroděj. Čaroděj pustil minulost, jako kdyby to bylo video na mobilu a Pepa uviděl něco moc nepříjemného. Viděl sám sebe, jak lže mámě. Pepa z toho měl černé svědomí a bylo mu to moc líto. „Stop!“ ozval se Pepa.

„Já si to myslel,“ souhlasil čaroděj, „tak teď to budeš moct napravit.“

Pepa přemýšlel, jak to udělat. „Máš čas,“ řekl čaroděj. „Můžeš si vybrat, jestli to chceš napravit tady v minulosti, nebo v normálním světě v přítomnosti.“ Pepa velmi dlouho a pečlivě přemýšlel. Potom ale řekl: „Chci to udělat tady! Chci to mít co nejdříve za sebou.“

„Dobrá, jdeme na to. Přehraju ti minulost. Až uvidíš místo, které chceš změnit, postav se na to místo.“ Pepa se bál, ale šel do toho. Postavil se na své místo a minulost se najednou rozběhla. Pepa byl tak vystrašený, že se nemohl ani pohnout. Jen tam tak stál a nevnímal, co mu máma v minulosti říkala. V jeho hlavě si představoval, jak to může pokazit, jak se může splést, a nedokázal nic dělat.

Najednou se všechno zastavilo a Pepa se probral. „Co se stalo?“ zeptal se čaroděj, „proč jsi nic nedělal a o nic ses nepokusil?“ „Já, já nevím... Najednou jsem nic nemohl dělat, jako by mi někdo přikoval nohy k zemi a já se nemohl pohnout. Hrozně jsem se bál. Nemůžu si to zopakovat?“ zeptal se Pepa. „Tak se zase postav na své místo v minulosti a začneme znova.“

Pepa s čarodějem to zkusili ještě třikrát, ale ani jeden pokus o změnu minulosti se Pepovi nepovedl tak, aby s tím byl spokojený. „Tak poslední pokus za dnešek,“ řekl Pepa. Moc se soustředil, aby nic nepokazil a byl připraven. Šel si stoupnout na své místo.

Minulost začala ubíhat. Na Pepu promluvila maminka: „Proč jsi mi lhal? Věřila jsem ti! Ty jsi mi řekl, že nepůjdeš s kluky k tomu rybníku a potom jsem tě našla, jak ses málem utopil!“

„Mami, omlouvám se ti, byla to chyba, abych tam šel bez toho, aniž bys mi to dovolila. Moc mě to mrzí!“

Maminka nečekala, že by se Pepa omluvil, ale byla spokojená. „Děkuji ti, Pepo, že ses mi omluvil, ale už k tomu rybníku beze mě nechod.“ „Slibuji, mami.“

Najednou se minulost zastavila a čaroděj řekl: „Tak jsi to napravil, Pepo, super!“ A Pepa měl úkol za sebou.

„Pepo, to byl ten důvod, proč se ti dělá taková smůla. Jestli se chceš vrátit domů, tak si ale musíš pospíšet, protože teď jsou v normálním světě čtyři hodiny, a pokud se nevrátíš do pěti ráno, tak tu uvízneš navždy.“ Pepa zkoprněl. „Tak já chci už jít!!! Já už nechci smůlu, já chci za mámou.“

Čaroděj vyčaroval bránu do časoprostoru a řekl: „Tak ahoj, Pepo!“ Pepa se rozběhl za čarodějem a objal ho: „Ahoj!“ „Tak už běž!“

A tak Pepa naposledy zamával a šel do časoprostoru. Najednou se ocitl ve svém domě, kde bylo rozsvíceno a máma volala policii. Brečela.

„Pepo!“ vykřikla a rozeběhla se k němu. Odhodila mobil a pevně ho objala. „O tom, kde jsi byl, mi budeš muset vyprávět.“ Pepa byl moc rád, že je u mámy. Poslední větu tohoto příběhu pronesl Pepa a byla to tato věta: „Mám tě rád, mami.“ KONEC

Krýša

Marek a Krýša

SVĚT BEZ BAREV

„Jaký by byl svět bez barev...?“ ptá se čaroděj Hubert.

Někde se najednou ozve: „Huberte, máš dopsaný ten test?“

Když se ozval ten hlas, tak Hubert nebyl čaroděj, ale žák. „Huberte, zase jsi přemýšlel o čarodějích?“ „Ano,“ řekl schlíple. Zazvonil zvonek. „Konec školy...“ oddechl si.

Když šel Hubert domů, děly se divné věci – stromy byly červené, tráva

žlutá. „Mám chuť na zmrzlinu,“ pomyslel si a v ruce měl najednou zmrzlinu. Z jeho oblečení se stal hábit!

Řekl si: „Jsem asi čaroděj, jupí! Kde bych tak mohl čarovat?“ Pomyslel na laboratoř a najednou se objevila kouzelnická laboratoř!

„Začnu barvami! Odčaruji třeba žlutou!“

“**Bibabloooooooooo!**” řekl Hubert a zkusil se kouknout ven. Zajíkl se! Stalo se ještě něco jiného, než čekal. Zmizely všechny barvy, zůstala jenom bílá (Pozor, bílá není barva!). Hubert si řekl: „To jsem ale trdlo!“ Všechno najednou splývalo...

Hubert se šel projít do blízké zoo. Nevěděl, kudy kam, tak šel prostě někam a zabloudil do lvího výběhu. Začal křičet: „Pomóc, potřebuju pomoct!“

Najednou se ozvalo: “Raaaaaaaaaar!”

“Nedělejte si ze mě srandu,“ řekl Hubert a rozhodl se jít okamžitě ven. Ale když zkusil najít východ, najednou ucítil, že mu teče krev, jak ho lev škrábnul packou. A byla také bílá! Naštěstí našel dveře a vyběhl ven z výběhu i ze zoo a celou dobu se třásl.

„Zkusím nějaké zaklínadlo, abych vše vrátil do pořádku – co třeba **Halabala...**?“ A objevil se znovu lev! “Tak to ne,“ řekl si Hubert, „zkusím ještě **Kolomolo.**“ Objevil se pes. „Taky ne!“

Zkusil 91 000 000 zaklínadel a až to 91 000 001. bylo v pořádku. Barvy byly zase na svém místě.

Hubert byl doma a uvědomil si, že svět bez barev by nebyl úplně bezpečný.

Co kdybych byl nesmrtelný

Tonda se jednou ptá maminky: „Někdy mě lákalo být nesmrtelný. Co kdybych byl nesmrtelný? Jaké by to bylo?“ ptá se Tonda. Maminka na to: „Byl bys v takové velké pasti a nikdy by ses z ní nedostal.“ „Tak to zní hrozně, ale stejně mě to láká...“ pomyslí si Tonda.

Tonda jde spát a pořád přemýšlí o tom, co mu máma řekla. Usne a objeví se u jezera na útesu. Najednou mu uklouzne noha. Padá a padá a najednou žbluňk do vody. Tonda ale neumí plavat! Co když se utopí? Nikdo mu nepomůže a už neuvidí rodiče ani bratra. Už se potápí... Když už je i hlavou pod vodou, tak se napije. Každý člověk by už umřel. On ale pořád žije. Zkusí vyplavat nahoru, i když ví, že neumí plavat. Dokázal to! Byl dokonce i u břehu. Vylezl na břeh. Že bych byl nesmrtelný?

Jednoho dne si upekl dort. Když si dával první sousto, uvědomil si, že slaví 90 let. Řekl: „To jsem trdlo, vždyť jsem si tam dal 40 svíček!“ Cítil se totiž, jako kdyby mu bylo 40. „Jak mě to mohlo napadnout, když už mi je 90?“ Šel do obchodu, aby koupil dalších 50 svíček. Když se vrátil z obchodu, šel si zaběhat. Když se vrátil z běhání, měl ještě energii, aby šel do posilovny. Když se vrátil, nevěděl, co bude dál dělat, protože už skoro všechno v tomto životě vyzkoušel.

Když další ráno vstal a po sto tisíci si uvařil kávu, po stopadesáté si šel zaběhat do Stromovky a k obědu si uvařil po třísté lososa, už ho nic nebavilo....

Najednou crrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr.
„Budíček!“ vyskočil Tonda z postele. „To fakt nebylo podle mých představ. Asi měla mamka pravdu, že bych byl v takové pasti...” „Tondo, co tam děláš? Snídaně je na stole!“ volá mamka. „Vždyť už jdu!“ řekne Tonda.

Celé odpoledne přemýšlel o tom snu, který se mu dnes zdál. Zapomněl na něj, až když si šel s kamarády zahrát fotbal.

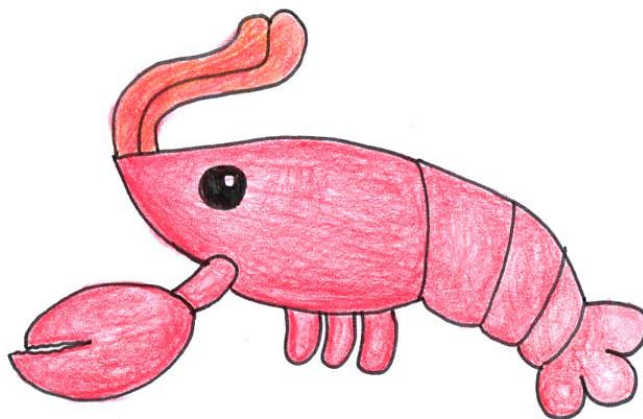

Adri

Hon za langustami

Normální den, slunko svítí si,
pan Augustýn vyrazí langusty chytit si.
Chce si totiž připravit něco dobrého k obědu,
v lednici zbyl mu jen hrníček od medu.
Co vše potřebuje: Prut a vhodné oblečení, ostrý háček, pevnou síť,
pak už jenom dobrou mysl, klid a správný rybník....

Bloudí lesem mezi stromy, přes louky a skrze doly.
Unavený, vyčerpaný v dáli vidí rybník malý.
Vytáhne prut, rozpřáhne se, vyhodí ho do dáli,
dlouho čeká, nic neděje se, náhle prut zasekne se...
Tahá jako o život, z čela stékají mu kapky potu,
zabere a natáhne se ... vyndá promáčenou botu.

Sedí, čeká, odpočívá a pak mu někdo na rameno zaťuká:
„Zdravíčko, Valentýn je jméno mé, asi máte moji botu, děkuji vám velice!“
Valentýn už odchází, však Augustýn ho zarazí:
„Momentíček, počkejte, když já vám jsem pomohl,
tak vy teď pomůžete mně!
Sedím tu už od poledne, čekám, chytám marně.“
„A co lovíte?“
„Langusty přece, ty jsou totiž k obědu nej a nej a nejlepší!“
„Ále, pane, co mi tu mluvíte, vy tady vážně langusty lovíte?“
„No, a proč by ne? Vždyť je to kvalitka.“
„Áchich ouvej, langusty přece nenajdete v českém rybníku ale u moře!!!!!“

Augustýn se svalí na zem a Valentýn ho začne oživovat rázem.
Když se trochu vzpamatuje, zpátky domů putuje.
Tak zase bloudí lesem mezi stromy,
přes louky a skrze doly.
Unavený vyčerpaný v dáli vidí domek malý.
Když k domku po chvilce dorazí, k lednici hned vyrazí.
Otevře dvířka a hned zjistí, že k večeři bude mít hrníček od peří.

Ela a Kristi

Co kdyby?

Lidé mluví
a také křičí.
Lidé se dívají
a také mlčí.

Co kdyby
jablka byly hrušky
a co kdyby
zvířata měla
pušky.

Co kdyby lidé mlčeli
a co kdyby křičeli.

Co kdyby jeden mluvil,
druhý křičel,
další se díval a
další mlčel.

Co kdyby takhle svět fungoval
a takhle se kroutil.
To by se pak celý zhroutil.

Anna 6. A

Anna a Kateřina 6.A

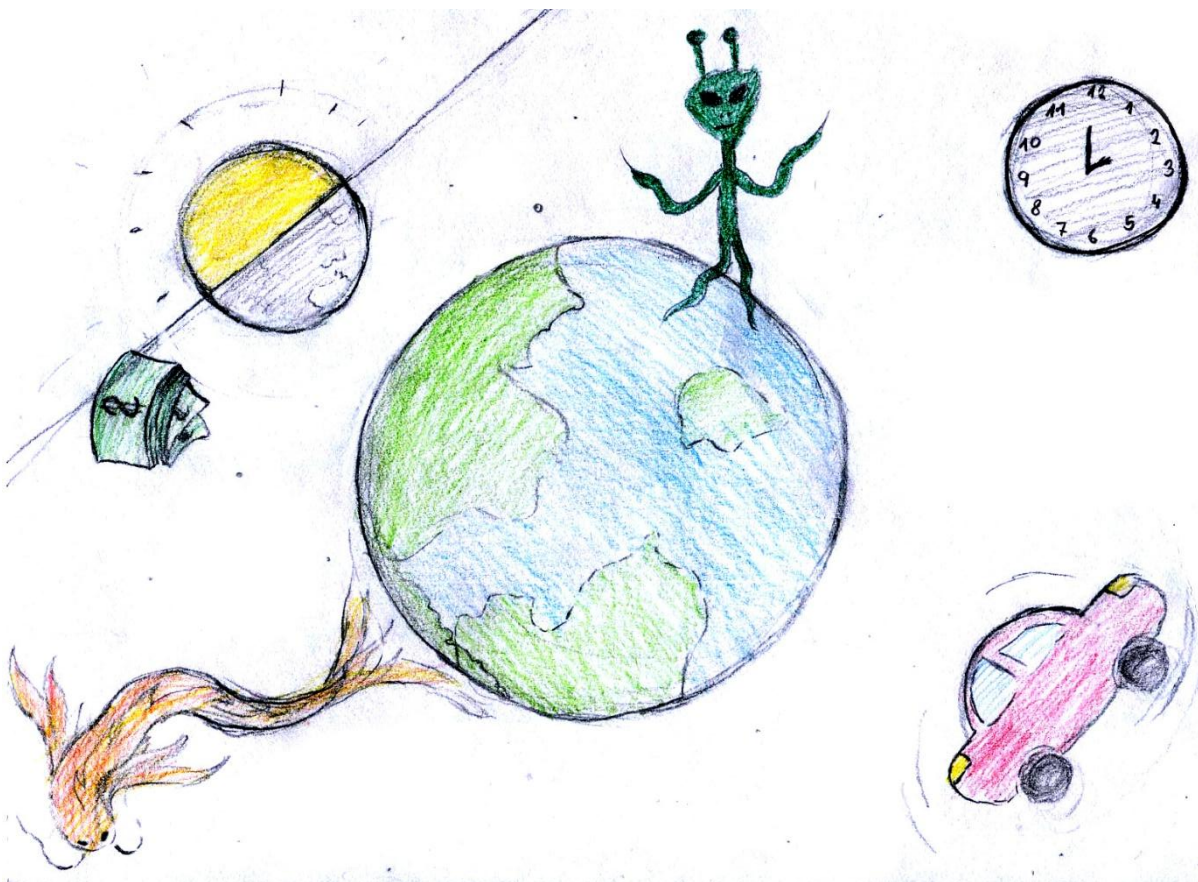
Co kdyby

Co kdyby nebyl nikdy stvořen člověk. Jak by tento svět vypadal? Byla by tu zvířata? Byly by tu rostliny? Co kdyby se naše planeta Země rozpadla? Anebo co kdyby se dalo žít i na jiných planetách, jenom ne na planetě Zemi? A jmenovala by se vůbec naše planeta Země, kdyby tam nebyl život? Byla by pro nás ta planeta tak zvláštní, jako je třeba Jupiter? A co kdybychom normálně žili na planetě Zemi, ale mluvila by tu zvířata. Bylo by vše normální? Byl by život těžší, nebo jednodušší?

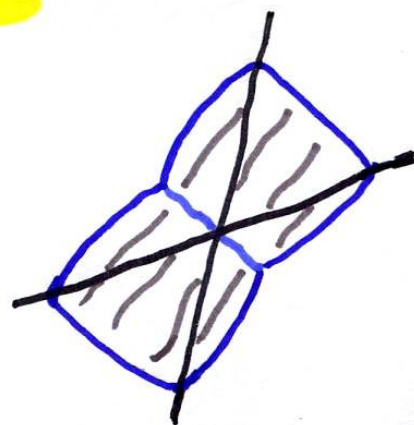
A teď se pojďme vrátit úplně na začátek a představit si, jaké by to bylo, kdyby nikdo nemohl mluvit. To bych vám tu nemohla vyprávět moje nápady. V některých případech by to bylo jednodušší, ale zároveň by tu byla nuda. A co kdybychom všichni byli jedna velká rodina. Přicházeli by na svět noví lidé? Nebo bychom pomalu všichni zmizeli? A co kdybychom nechodili do školy? Byl by svět pro děti lepší a zábavnější? Nebo by se po chvíli začaly nudit. A co kdyby se dalo cestovat časem? Zůstal by vůbec někdo v přítomnosti? Nebo by byli všichni zvědaví a najednou by zmizeli.

Kdyby se všechny tyto nápady uskutečnily, svět by byl opravdu bláznivý. Ale přijde mi, že by to všechny po nějaké době omrzelo a chtěli by, aby se to všechno vrátilo do pořádku.

Větu „Co kdyby.....“ používá spousta lidí, ale je všem jasné, že jejich nápady se nikdy neuskuteční, a myslím si, že je to jenom dobře.

Co kdyby
co kdybych neuměla číst
nikdy bych si nepřečetla nic
co kdybych uměla ovládat svět
život by byl těžší než teď
co kdybych měla to co chci
to bych chtěla pořád víc
nejlepší je to tak jak je
všeho s mírou vždy spravedlivé je

Terka 6.A

VYPOČITEJ

NEBO VYŘEŠ

LEHKÉ

8	12	
		27
		41

STŘEDNÍ

	25	
		87
		130

TĚŽKÉ

50		768
		70
		258

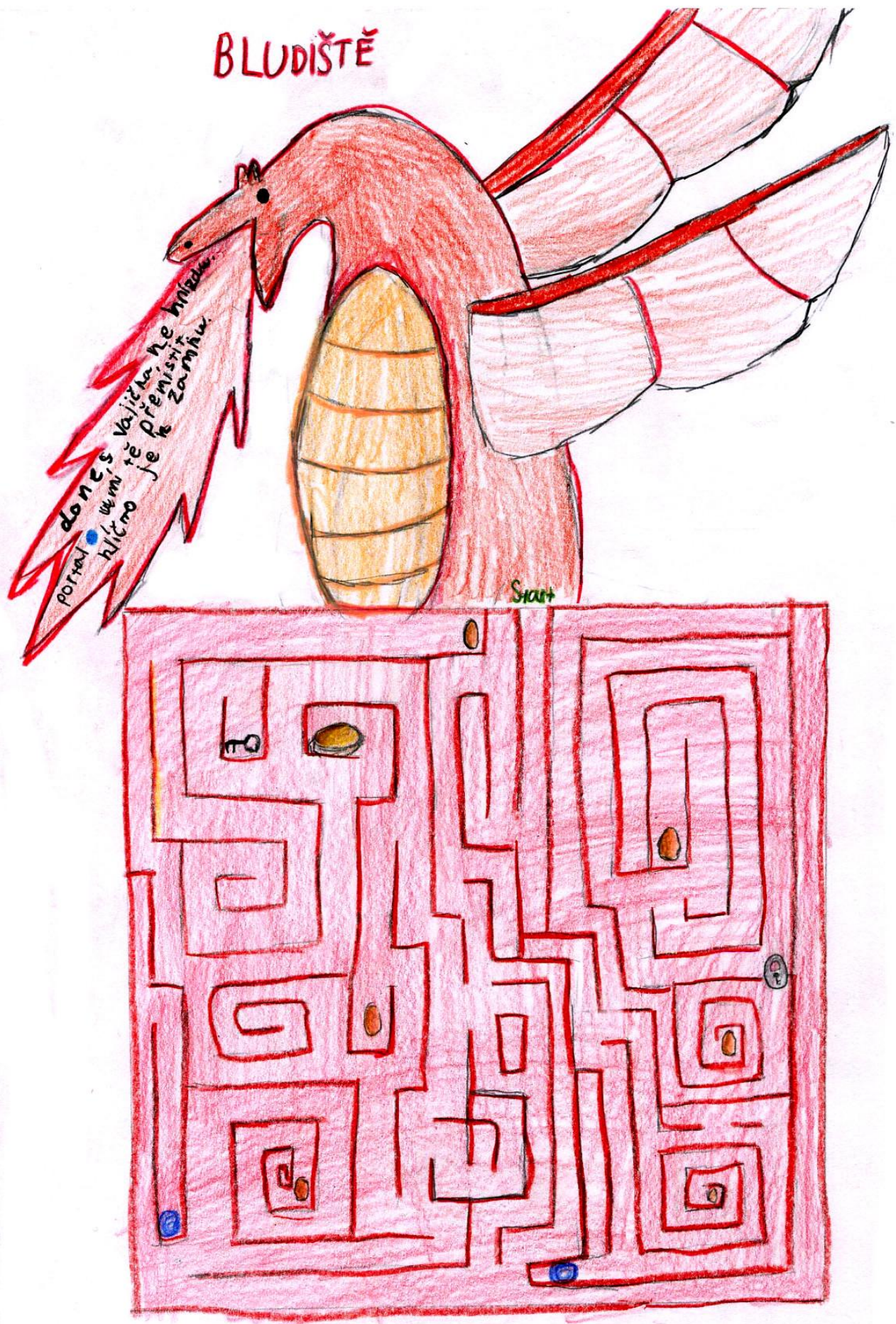
AUTOBUS								
VYSTOUPILI	0	3		20	3	1		14
NASTOUPILI	5	11	12		8		0	0
JELI		5		15	5		20	

$$\frac{0}{1} \frac{2}{1} = \frac{2}{0} \quad \frac{4}{0} \frac{2}{1} = \frac{0}{2}$$

$$\frac{1}{0} = \frac{2}{0} \frac{2}{0} \quad \frac{2}{0} \frac{2}{1} = \frac{1}{1}$$

$$2=1 \quad 0=2 \quad 1=3 \quad 4=4 \quad 1=5 \quad 0=6 \quad 4=70 \quad 0=20$$

BLUDIŠTĚ

Marek

Osmisměrka

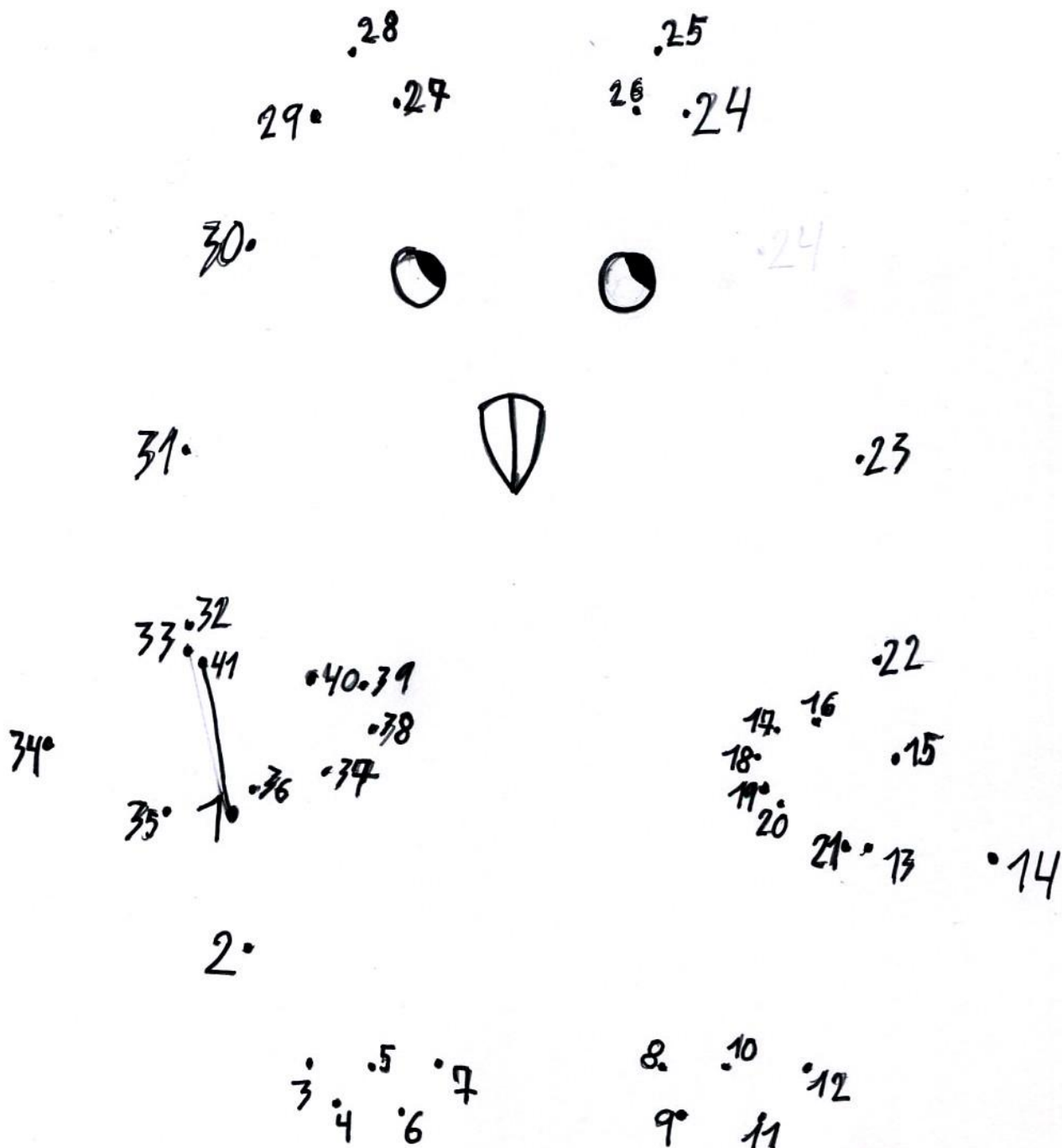
Najdi slova, která mají po písmenech
B, F, L, M, P, S, V, Z tvrdé Y. Např. BYlina.
SYROVÝ, SLYŠET, KOBYLA, BRZY, LITOMYŠL,
LYSÝ, POVYK, RUZYNE.

S	V	K	O	B	Y	L	A
L	Y	Y	J	R	M	E	N
Y	O	R	U	Z	Y	N	Ě
Š	V	A	O	Y	N	Á	S
E	X	R	O	V	Y	K	L
T	O	L	Y	S	Ý	V	A
L	I	T	O	M	Y	Š	L

Po řádcích přečti a napiš, co vyšlo ze
zbylých písmen a souvisí se slovy.

Spoj čísla od 1-41

_____ je noční zvíře

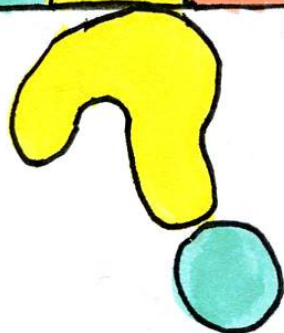
CO K D Y BY

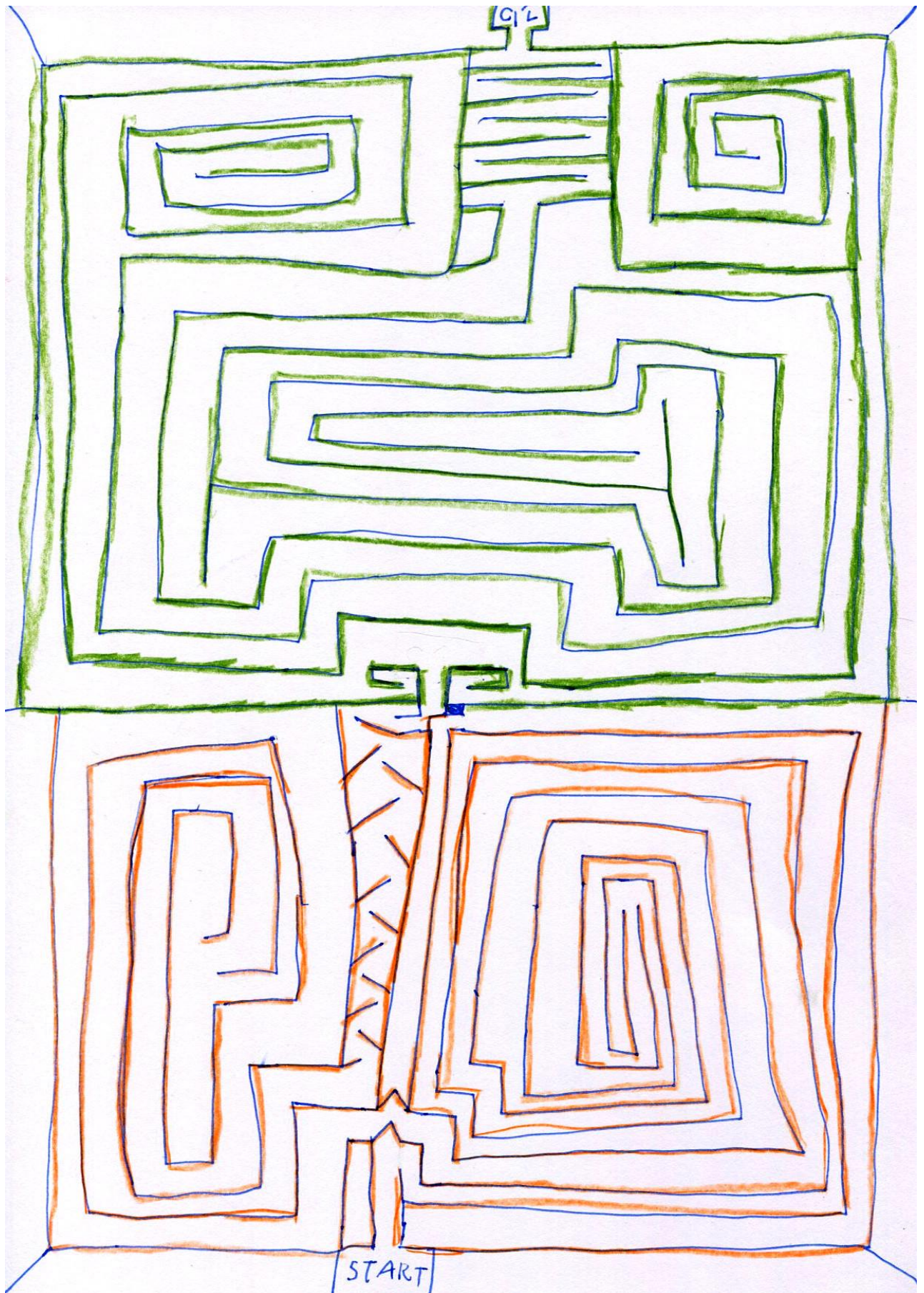
POŘÁD

NAJDI TYTO SLOVA A VYŘEŠ TAJENKU:
 VĚŠTEC, PES, KURNÍK, ŠUNKY, LEO, OLIVER, PEC,
 HAD, EDA, RAK, OKO, MED

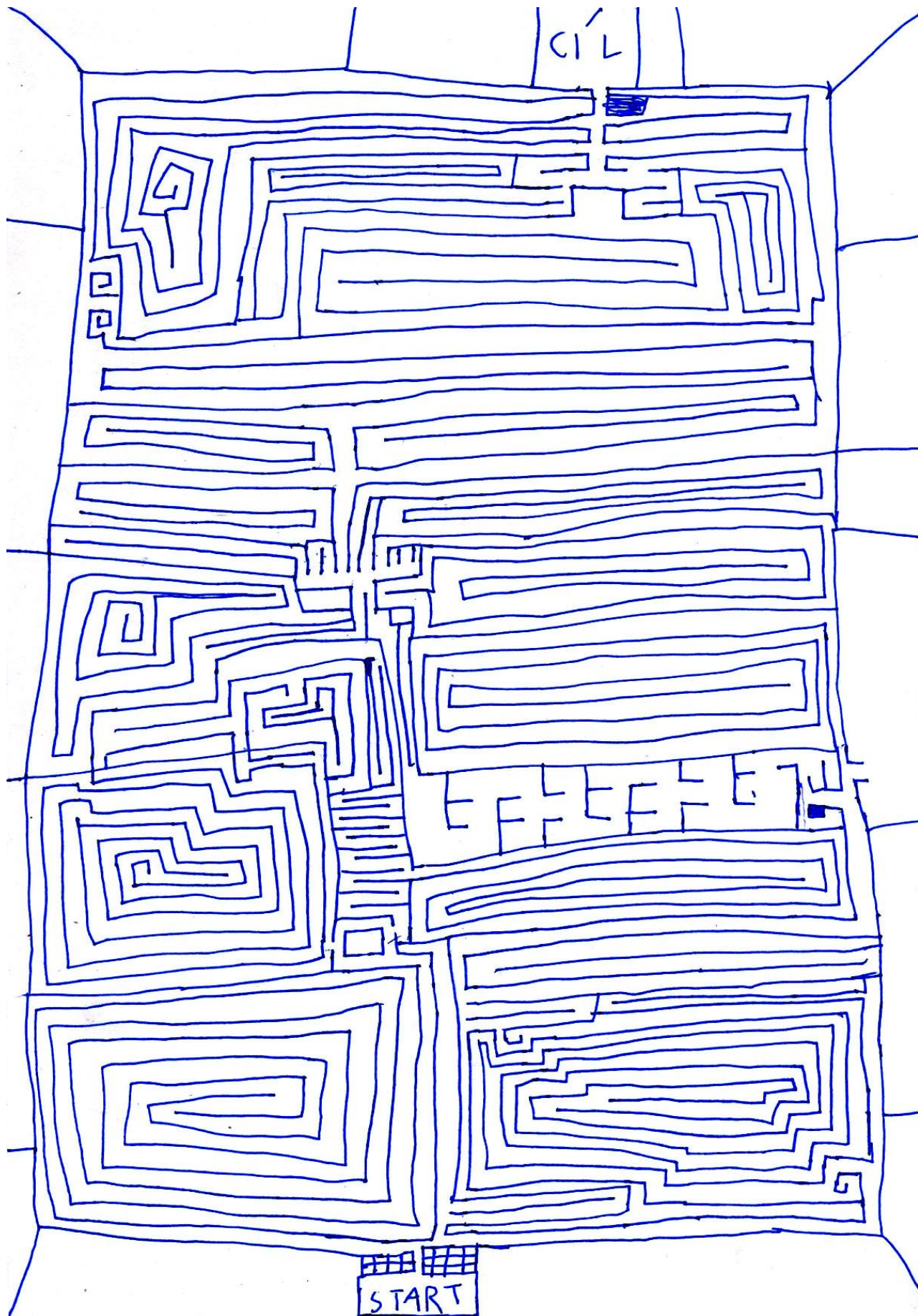
V	Ě	Š	T	E	C	P	P
R	Š	U	E	D	M	E	D
P	H	N	R	A	K	S	O
E	A	K	U	R	N	Í	K
C	D	A	L	O	L	E	O

4směrka

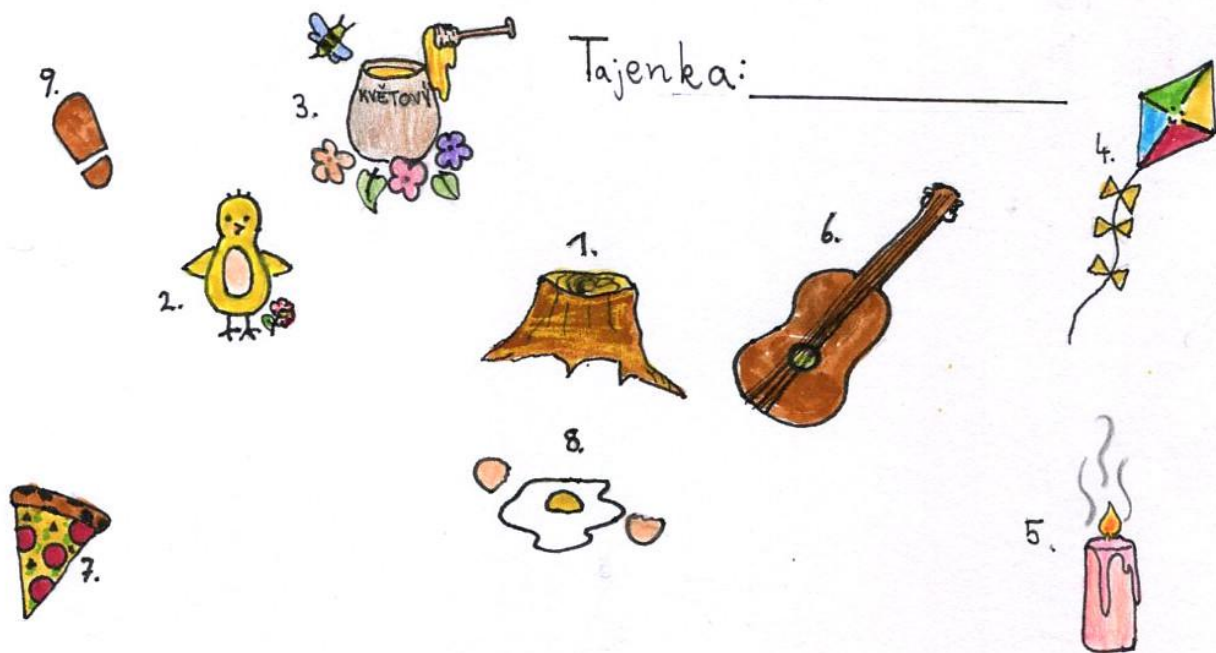
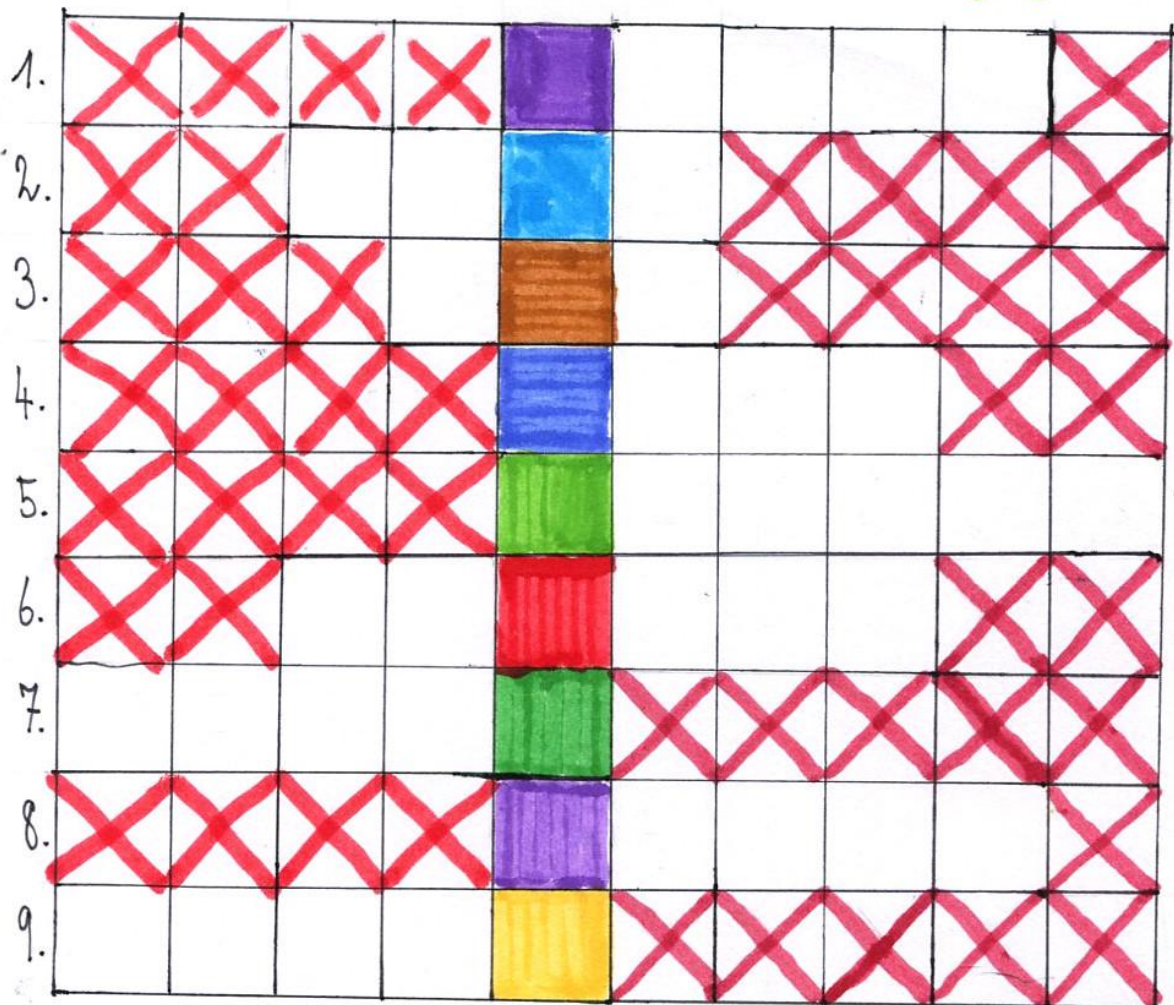

Kristian

Kristian 4.C

KŘÍŽOVKA

POMŮZ KDYBY-
VĚŠTCOVÍ NAJÍT
KOUZELNOU
KOULI.

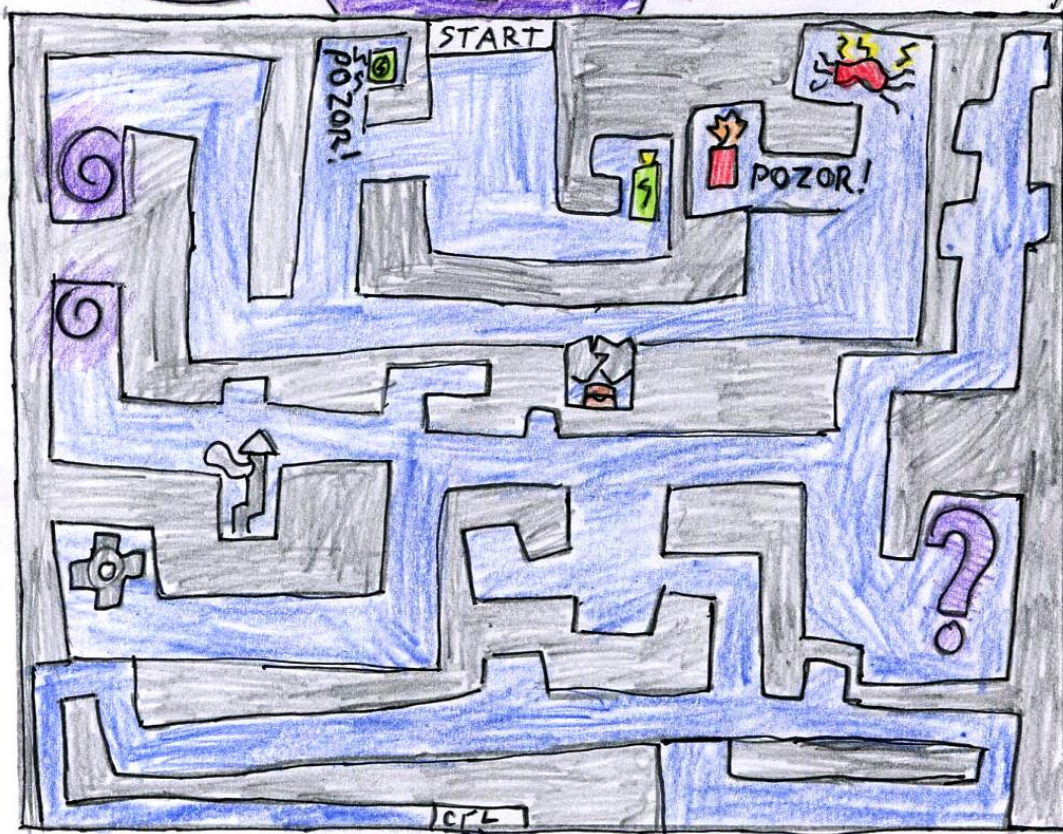
⑥ PORTÁL

BONUS:
POMŮZ
SESKLÁDAT
STROJ A
ODNEŠ HO
K ?

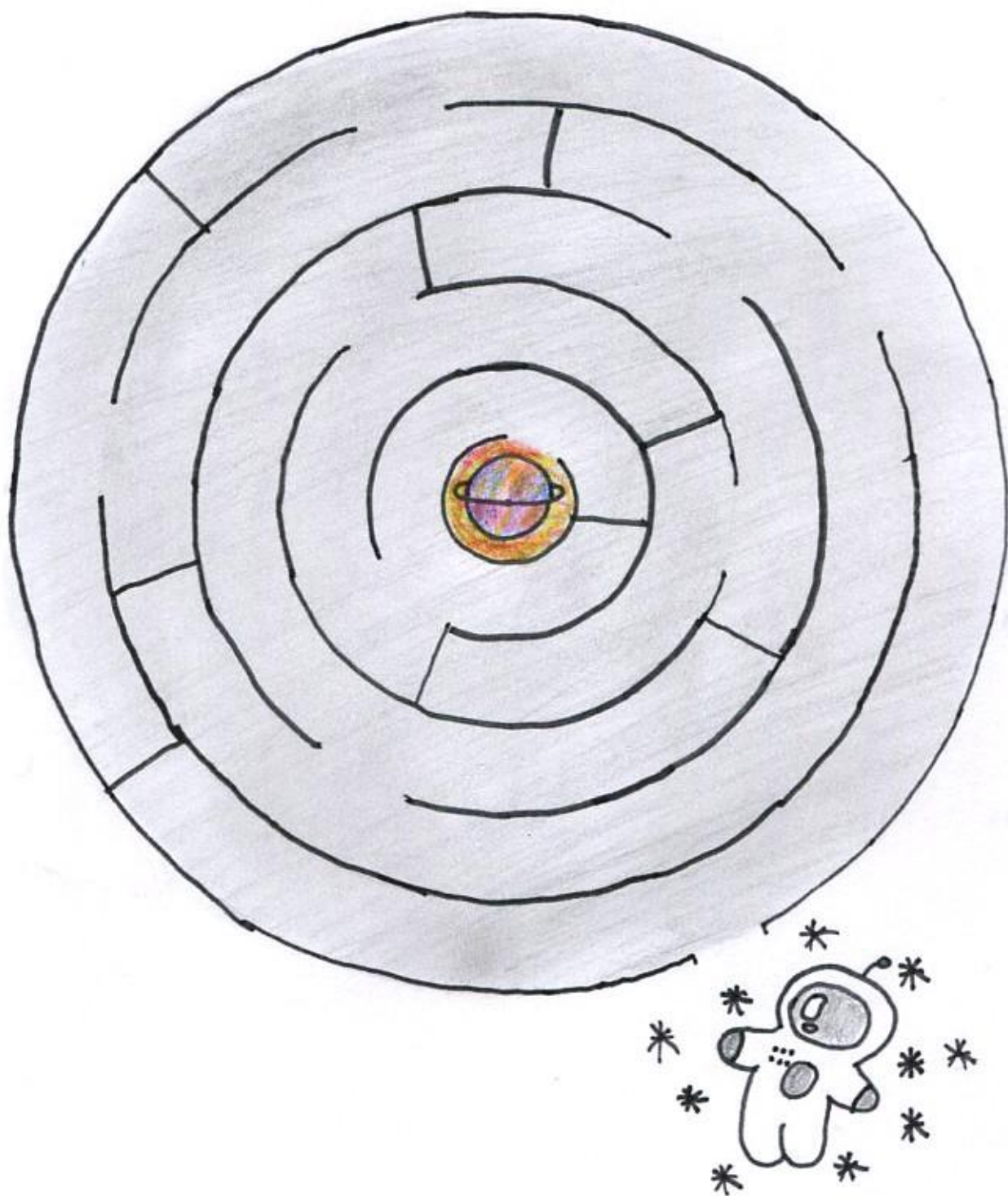

SEZNAM
SOUČÁ-
STEK.

CO KDYBY...

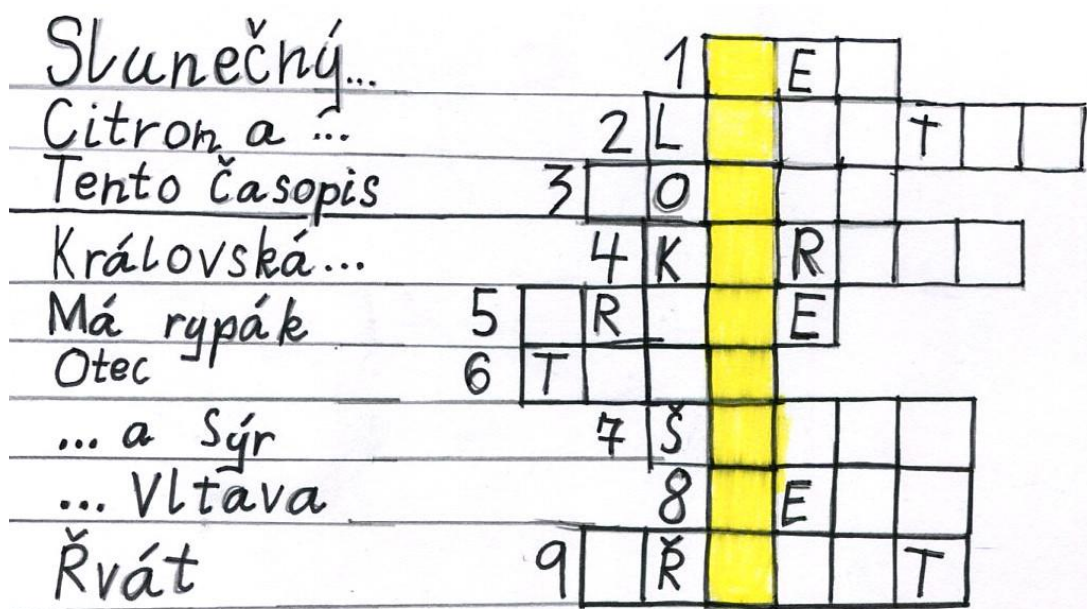
SE KDYBY VĚŠTCOVÍ ZTRATILA VĚŠTEČKÁ
KOULE.

Ela a Kristi

Co kdyby tu byli ...

Kdyby na planetě byli ____, nedopadlo by to vůbec dobře. Vše by tu zničili. V minulosti ____ nevadili, nebylo nic, co by mohli zničit. ____ se dělili na masožravé, býložravé a všežravé. Masožravci jedli maso, býložravci rostliny. A všežraví oboje. Všichni ____ už ale vyhnuli.

Dáda

Jíťa

TIP NA VÝLET

PAMÁTNÍK ODPOSLECHU

Památník odposlechu tvoří tři sochy v zatopených žulových lomech kousek od vesnice Lipnice nad Sázavou, která leží cca 2 hodiny cesty od Prahy.

Auto můžete zaparkovat v Lipnici nad Sázavou a všechny tři sochy pěšky obejít za cca 30 minut.

V oblasti památníku můžete vidět:

Bretschneiderovo ucho – svůj název získalo podle tajného policisty z románu *Osudy dobrého vojáka Švejka*.

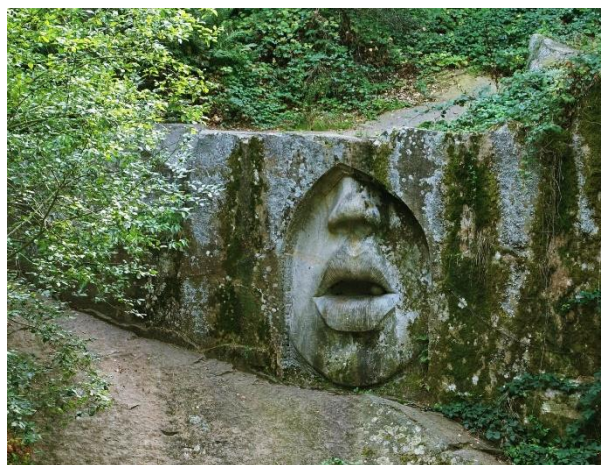
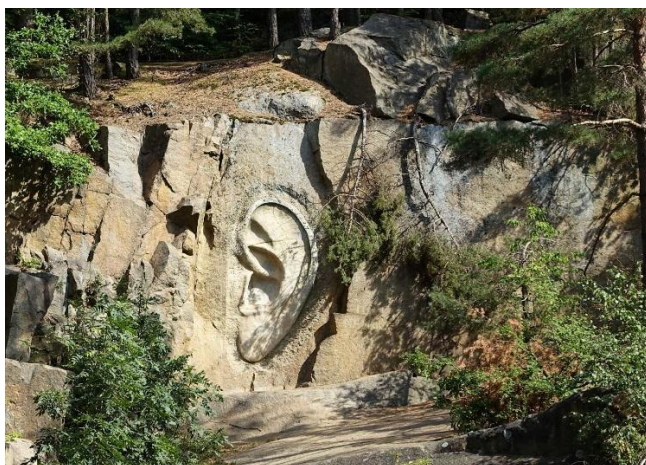
Zlatý voči – trojúhelník, ve kterém jsou i vytesány oční bulvy se zlatým nápisem *Enter, Exit a Home*.

Ústa pravdy – inspirací k jeho podobě i názvu byla slavná socha *BOCCA DELLA VERITA* v Římě.

Co vlastně odposlech je? Jde o snahu získávat soukromé informace.

Všechny sochy byly kulisou v pohádce režiséra Petra Kubíka **Princezna zakletá v čase**.

Mára

CO KDYBY BYLI DRACI

